

PETRÓCZI ÉVA

Szablyaélek

az ócsai templomban, sok év után

Emberbőr-színű
homokkő kockák
őrzik itt a szablyaélek
könnyörtelen nyomát.

Rájuk tekintek,
s félve félek,
fegyvert fölöttem
ki és miért suhogtat

még a maradék,
egyre gyávulóbb évek
reszketeg napjaiban,
s mennyi vágást bírhat
el vajon a test, s a lélek.

Ijedt gyermek módjára,
amúgy „játzásiból“,
előszólítom először
a rendületlen oszlopfők
kisdud kő-sárkányait,

majd, felnőttébe ocsúdva,
a templom falába
ivódott imákat is,
örökös testőrségnek.

